

Arrest

nr. 260 019 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 16 december 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn schoonzus met de Poolse nationaliteit en als '*ander familielid*' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 26 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2020 werd ingediend door:

Naam: [E.B.] Voorna(a)m(en): [M.] Nationaliteit: Marokko [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.12.2020 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde [S.M.], van Poolse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.10.2019 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

- "Attest geen eigendom" van het kadaster van de gemeente Berkane van 24.12.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigenschappen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (individuele rekening 2019 en loonfiches 2020). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Bewijs van aansluiting bij de mutualiteit op naam van betrokkene.

- Kopiën van Western Union storting documenten waar uit zou moeten blijken dat de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko geld opstuurde dd. 05.08.2017, 09.09.2017, 09.10.2017, 08.11.2017, 07.12.2017, 03.01.2018, 10.02.2018, 10.03.2018, 10.04.2018, 07.05.2018, 10.06.2018, 10.07.2018, 04.08.2018. Louder deze geldstortingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstorting niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 07.10.2019 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn schoonzus van uit zijn land van herkomst of

origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2014 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.12.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.12.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/2 en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het

zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Artikel 47/1, alinea 1,2° vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn zus, ofwel deel uitmaakte van het gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

Bijgevolg volstaat het bewijs van één van vermelde modaliteiten: ten laste zijn, of deel uitmaken van het gezin.

[...]

Op basis van de door verzoeker ingediende stukken wordt minstens bewezen dat verzoeker ten laste was van zijn schoonzus.

Dat verzoeker voortbracht:

- Attest geen eigendom*
- Documenten met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon*
- Bewijzen van geldstortingen*

Dat verzoeker een bijlage 19ter mocht ontvangen waar hem gevraagd werd volgende bewijzen te bezorgen:

Dat hij werd aangeduid als

“ander familielid: ten laste of deel uitmakend van het gezin”

Dat hij werd verzocht om binnen de drie maanden te bezorgen aan de gemeente

“Bewijs ten laste zijn”

Dat gedaagde een kopie van deze bijlage 19ter ontvangt en dus weet heeft van de stukken die de gemeente heeft genoemd in de bijlage 19ter.

Dat uit de bestreden beslissing gedaagde stelt dat er sprake moet zijn van een ten laste zijn voorafgaandelijk aan de aanvraag zonder verduidelijking over welke precieze periode dit dan zou moeten zijn. Dat zij vraagt aan te tonen dat er een mogelijke schending zou van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Dat zij vraagt stukken bij te brengen van onvermogen etc.

Dat verzoeker onmogelijk kan afleiden uit de bijlage 19ter dat hij al deze stukken zou moeten voorzien te meer omdat de bijlage 19ter zelfs niet spreekt over het verleden laat staan over een specifieke periode.

Integendeel uit de 19ter kan zelfs afgeleid worden dat verzoeker alleen maar stukken moet voorzien van het heden. Immers men gebruikt het woord zijn in tegenwoordige tijd.

Dat gedaagde perfect bijkomende stukken had kunnen vragen.

Dat verzoeker meent dat gedaagde de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft voorbereid door verzoeker verkeerde stukken te vragen, weet had van die verkeerde vraag die werd gesteld op de bijlage 19ter en geen bijkomende informatie heeft gevraagd.

Dat verzoeker verwijst naar arrest van 25.04.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan de samenvatting als volgt luidt:

“Kernpunt van de betwisting is de vraag of de vermelding op de verblijfaanvraag (bijlage 19ter) dat

“voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”, volstaat opdat verweerder heeft voldaan aan de hem. overeenkomstig artikel 42, §1, twee lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. [te] doen overleggen door de

vreemdeling en door elke Belgische overheid". Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat dergelijks bezwaarlijk volstaat, terwijl verweerder in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen volhoudt dat hij hiermee is tegemoet gekomen aan de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse. Verweerder wijst erop dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter, geen bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden heeft overgemaakt, waarbij hij stelt dat "de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag". In deze acht de Raad het evenwel niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dienen te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vermelde grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In deze wijst de Raad erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de berekening van het bedoelde referentiebedrag verwijst naar "artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet". Er kan bezwaarlijk van een vreemdeling, reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag, worden verwacht dat deze vooreerst opzoeking in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelde, geïndexeerde, referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven (cf. RvS 5 juni 2018. nr. 12.881 (c)). Aldus dient te worden vastgesteld dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan, opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om "de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid". Verweerder kan zich in de nota met opmerkingen dan ook niet verschuilen achter deze bijlage 19ter, om te stellen dat "verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen" (cf. RvS 5 juni 2018. nr. 12.881 (c)). Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op de verplichting van de aanvrager van een verblijfskaart om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verplichting om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekster legt.

In casu gaat het evenwel over de benodigde bescheiden en inlichtingen voor het opmaken van de behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Verweerders betoog dat op hem geenszins de verplichting rust om het initiatief te nemen om bijkomende stukken te doen overleggen, mist - in de omstandigheden van huidige zaak - dan ook juridische grondslag. De Raad ziet in deze ook niet in waarom verzoekster in haar verzoekschrift zou dienen uiteen te zetten waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt wat de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezin zijn."

Dat zeer duidelijk de Raad stelt dat de betrokkene duidelijk dient te begrijpen wat van hem verwacht wordt.

De stukken die gedaagde vraagt zijn wellicht instructies die zij heeft opgesteld nav rechtspraak, wetgeving en dergelijke.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij deze rechtspraak, instructies en andere wetgeving nagaat om precies te begrijpen wat van hem verwacht wordt.

Dat verzoeker meent dat gedaagde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat

met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als *“ander familielid”* van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van zijn schoonzus met de Poolse nationaliteit. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Art. 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familieleden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33)

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is

‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

2.1.6. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden merkt verweerder allereerst op dat de referentiepersoon reeds sinds 2014 in België verblijft en niet blijkt dat er sprake kan zijn van een schending van haar recht op vrij verkeer. Verweerder gaat vervolgens in op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken. Hij stelt vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast stelt hij vast dat de voorgelegde stukken evenmin kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.7. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker als dusdanig niet aangeeft dat de weergave van de door hem voorgelegde stukken niet correct of onvolledig is. Hij geeft niet aan dat een specifiek stavingstuk dat hij voorlegde ten onrechte niet in rekening is gebracht.

2.1.8. Verzoeker geeft evenmin aan het motief te betwisten dat hij niet heeft aangetoond in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.1.9. Verzoeker geeft wel aan van mening te zijn dat hij met de door hem voorgelegde bewijsstukken heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Poolse schoonzus.

Inzake de vraag of verzoeker al dan niet heeft aangetoond dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing leert dat de in dit verband voorgelegde stukken in rekening zijn gebracht en wordt uiteengezet waarom deze volgens verweerder niet volstaan om het vereiste bewijs te leveren. Zo doet verweerder de volgende vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde stukken:

“- *“Attest geen eigendom” van het kadaster van de gemeente Berkane van 24.12.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.*

- *Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (individuele rekening 2019 en loonfiches 2020). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. [...]*

- *Kopiën van Western Union storting documenten waar uit zou moeten blijken dat de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko geld opstuurde dd. 05.08.2017, 09.09.2017, 09.10.2017, 08.11.2017, 07.12.2017, 03.01.2018, 10.02.2018, 10.03.2018, 10.04.2018, 07.05.2018, 10.06.2018, 10.07.2018, 04.08.2018. Louter deze geldstortingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstorting niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 07.10.2019 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn schoonzus van uit zijn land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.”*

Gelet op deze vaststellingen oordeelt verweerder dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en dat hij voorafgaand aan de

aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij stelt dat het vereiste bewijs dan ook niet is geleverd.

Verzoeker geeft weliswaar aan een andere mening te zijn toegedaan, maar hiermee toont hij nog niet aan dat de beoordeling die werd gedaan inzake de door hem voorgelegde stukken uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens dan wel onwettig of kennelijk onredelijk is.

2.1.10. Verzoekers enige kritiek luidt dat de gemeente hem bij de aanvraag verzocht het *“bewijs van ten laste zijn”* voor te leggen zonder verduidelijking welk bewijs precies was vereist, terwijl thans uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat volgens verweerder sprake moet zijn *“van een ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag zonder verduidelijking over welke precieze periode dit dan zou moeten zijn”*, van het bewijs van een mogelijke schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en van het bewijs van onvermogen. Hij stelt niet te hebben kunnen voorzien dat hij al deze stukken diende voor te leggen, omdat de bijlage 19ter deze niet vermeldt en zelfs niet spreekt over het verleden laat staan over een specifieke periode. Hij betoogt dat, waar de bijlage 19ter het woord zijn in de tegenwoordige tijd gebruikt, hieruit kan worden afgeleid dat hij alleen maar stukken voor het heden diende voor te leggen. Hij stelt dat verweerder bijkomende bewijsstukken had kunnen opvragen. Door dit niet te doen en waar volgens hem verkeerde stukken werden gevraagd bij de aanvraag, stelt verzoeker dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld. Hij stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de *“rechtspraak, instructies en andere wetgeving”* nagaat om precies te begrijpen wat van hem wordt verwacht.

De Raad wenst te benadrukken dat het bestuur zich weliswaar op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande evenwel dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het komt verzoeker aldus toe zelf ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van zijn aanvraag. Dit houdt in dat van hem mag worden verwacht dat hij zich bekwaamt in de verblijfsprocedure die hij opstart, zodat hij de nodige relevante bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag kan voorleggen.

Bij de aanvraag werd aan verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden het *“bewijs van ten laste zijn”* voor te leggen. Hiermee blijkt niet dat *“verkeerde stukken”* zouden zijn opgevraagd. Van verzoeker mag verder worden verwacht dat hij de relevante wettelijke bepalingen hieromtrent kent, minstens zich hierover informeert, waardoor hij ervan op de hoogte diende te zijn dat hij die als *‘ander familielid’* een Unieburger in België wenst te vervoegen, diende aan te tonen in zijn land van herkomst ten laste te zijn van deze Unieburger. Nu dit bewijs met elk passend middel kan worden bewezen, was het verder niet aan de gemeente om te verduidelijken welke bewijsstukken hiervoor precies dienden te worden voorgelegd, maar wel aan verzoeker zelf om na te gaan welke bewijsstukken hij hiervoor relevant achtte.

Het komt verweerder in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker relevant achtte om te laten vaststellen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon.

In zoverre verzoeker het wil doen voorkomen dat hij op basis van de bijlage 19ter meende dat hij enkel het bewijs diende te leveren dat hij actueel ten laste is, kan hij ook niet overtuigen. Verzoeker heeft zelf een hele resem bewijzen van stortingen uit 2017 en 2018 voorgelegd, wat zijn huidige betoog tegensprekt dat hij dacht zich te kunnen beperken tot het aantonen dat hij actueel in België ten laste is van de referentiepersoon. De wet stelt duidelijk dat het bewijs moet worden geleverd dat de aanvrager die de Unieburger in België wenst te vervoegen, moet aantonen in zijn land van herkomst ten laste te zijn van deze Unieburger, waarvan verzoeker als zorgvuldig handelend persoon kennis diende te hebben.

Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek, nu hij niet aantoont dat de relevante wettelijke bepalingen

incorrect zijn toegepast en hij op geen enkele manier aangeeft dat hij nog andere bewijsstukken had kunnen voorleggen dan diegene die hij reeds aanbracht.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Het geciteerde arrest handelde over de vermelding in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde voor het doorvoeren van de behoefteanalyse in het kader van de verblijfsvoorwaarde voor de gewone familielieden van een Unieburger / Belg dat deze laatste moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Deze situatie is thans niet aan de orde.

2.1.11. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de relevante wettelijke bepalingen.

2.1.12. Een schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/2 en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.13. Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit handelt over de gezinshereniging van de gezinsleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en voorziet als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De vaststelling volstaat dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van mening is dat verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing deze bepaling heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.14. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.1.15. In zoverre verzoeker zich beroept op het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, benadrukt de Raad dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Hij toont niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die hij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop hij in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Hiervoor wordt ook verwezen naar de eerdere bespreking inzake het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ten slotte ook niet aan dat hij, indien bijkomend gehoord, nog nuttige gegevens of stukken kon voorleggen. Een schending van het hoorrecht kan in deze omstandigheden niet worden vastgesteld.

2.1.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 3, 30 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikel 47 van het Handvest, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker is conform art. 3.2 een begunstigde van Richtlijn 2004/38 in die zin dat hij ander familielid is van een EU onderdaan is.

Artikel 3.2 luidt als volgt

Begunstigden

...

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. [...]

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: “De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Immers de wetgeving voorziet niet in een beroep met volle rechtsmacht zoals verzoeker verder zal uiteenzetten.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is. [...]

Schending van art. 31 van de Richtlijn 2004/38.

Verzoeker werd louter een beslissing betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Wanneer deze bestreden beslissing vermeldt dat enkel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is tegen deze beslissing moet verzoeker vaststellen dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing. [...]

Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat art. 47 als volgt luidt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Richtlijn 2004/38 verwijst direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken.

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau , van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging. [...]

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest. Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dat dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Terra Woningen t. Nederland*. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging. In de woorden van het Hof:

'54. In so doing the Schiedam District Court, a "tribunal" satisfying the requirements of Article 6 para. 1 (...) (as was not contested), deprived itself of jurisdiction to examine facts which were crucial for the determination of the dispute.

55. In these circumstances the applicant company cannot be considered to have had access to a tribunal invested with sufficient jurisdiction to decide the case before it. There has accordingly been a violation of Article 6 para. 1 (...).'

Vrij vertaald: 54 Door zo te handelen heeft de Rechtbank van Schiedam, een rechtbank die voldoet aan de vereisten van art. 6 par. 1 zichzelf beroofd van de bevoegdheid om de feiten te onderzoeken die cruciaal waren voor de beslechting van de zaak.

55. In deze omstandigheden kan de verzoeker niet beschouwd worden als toegang hebbende tot een rechtbank met een voldoende rechtsmacht om de zaak te behandelen. Er is een schending van art. 6. par. 1.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak *Bryan t. Verenigd Koninkrijk* blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak *Bryan* niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard

van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede - quasirechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak *Terra Woningen t. Nederland* en op de meer recente zaak *Chevol t. Frankrijk* 6. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen.

Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen. [...] Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoeker dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een "quasi jurisdictioneel orgaan". Integendeel verzoeker werd bij de intrekking van de beslissing niet eens gehoord. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd.

Dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de Raad in principe gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier aan te treffen.

Dit betekent dat de toetsing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen veel verder dient te gaan dan de marginale toetsing van de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker is van mening dat gezien de Raad bij volle rechtsmacht dient te oordelen, zij bij beschikkend gedeelte dient te zeggen voor recht dat het verblijf aan verzoeker toegekend wordt. "

2.2.2. Verzoeker betoogt in wezen dat de voorliggende beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, omdat de wet niet voorziet in een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad. Dit met verwijzing naar in het bijzonder artikel 31.3 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 47 van het Handvest. Nog betoogt hij dat, nu volgens hem de Raad bij volle rechtsmacht dient te oordelen, deze bij beschikkend gedeelte dient te zeggen voor recht dat het verblijf hem moet worden toegekend.

2.2.3. De Raad merkt op dat de door verzoeker ontwikkelde argumenten zijn gericht tegen artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet en niet tegen de in casu bestreden weigeringsbeslissing. De Raad vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Voor het begrip ‘beslissing’ dient te worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr.St. Kamer 2005-206, nr. 2479/001, 83).

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt over de beoordelingsbevoegdheid van de Raad als volgt:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan dus enkel de wettigheid van de bestreden beslissingen nagaan, maar kan daarbij niet zelf de wet beoordelen (zie naar analogie Cass. 17 mei 2010, S.09.0038.N).

2.2.4. Daarenboven merkt de Raad op dat in de reeds aangehaalde zaak Rahman het Hof van Justitie voor de ‘andere familieleden’ inzake de rechterlijke toetsing slechts heeft geoordeeld als volgt:

“25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

(..)

dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.”

Hierin kan niet worden gelezen dat de Raad beroepen tegen afgewezen aanvragen tot familiehereniging van ‘andere familieleden’ met volle rechtsmacht dient te behandelen.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich in casu dienstig op de artikelen 30 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen, nu hij als “ander, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallend familielid” van een burger van de Unie in de zin van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn niet uit hoofde van deze richtlijn zelf reeds over een recht van vrij verkeer beschikt, merkt de Raad trouwens nog op dat, enerzijds, verzoeker niet met concrete argumenten aantoont dat de kennisgeving van de bestreden akte niet is gebeurd in lijn met wat is bepaald in artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn, en anderzijds, het Grondwettelijk Hof zich reeds uitsprak over de vraag of het annulatieberoep beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 31.3 van de Burgerschapsrichtlijn. Het stelde in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 het volgende:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

[...] In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing

heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.

Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” (punten B.16.2. en B.16.3.)

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat “de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in de procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft” en “dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet” (punt B.16.3.).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG. Eenzelfde vaststelling dringt zich ook op wat artikel 47 van het Handvest betreft, nu uit de bepalingen in dit artikel evenmin blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet.

De Raad wijst verder op de vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in grote kamer in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig heeft gesteld. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002, nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat huidig beroep, ingevolge hogere rechtsnormen dan artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, in volle rechtsmacht dient te worden behandeld.

De schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Andermaal doet verzoeker trouwens niet blijken van een voldoende belang bij zijn middel. Noch met huidig middel noch met zijn eerste middel brengt hij immers concrete argumenten naar voor die kunnen maken dat verweerder onterecht vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of maakt hij aannemelijk dat hij nog stukken kon voorleggen die tot een andere uitkomst van de procedure hadden kunnen leiden.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1191 moet de Raad trouwens nog vaststellen dat het op basis van de uiteenzetting van het middel niet duidelijk is waarom verzoeker deze bepalingen geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.7. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

De motivering van de beslissing is een loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de concrete situatie van verzoeker.

De motivering is te lezen en talrijke gelijkaardige beslissingen.

In die zin schendt zij de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.”

3.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan dit is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. Verweerder stelt de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon te betwisten. Verweerder stelt nog dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Er is, zo vervolgt verweerder, ook geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enig medisch probleem.

Verweerder heeft aldus zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop deze beslissing is gesteund. Er blijkt duidelijk een toetsing aan de individuele situatie van verzoeker, waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat er sprake is van een *“loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met [zijn] concrete situatie”*. Bovendien merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt met zijn betoog nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker duidt ook niet dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Nu concreet wordt gemotiveerd waarom de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, die hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM weerspiegelen – in het geval van verzoeker niet verhinderen dat bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, blijkt wel degelijk ook een motivering waarom volgens verweerder geen hogere rechtsnormen in het gedrang zijn die ertoe nopen af te zien van de afgifte van een bevel. Verzoeker duidt trouwens nergens in zijn middel de hogere rechtsnorm die zou zijn miskend of waaromtrent alsnog een verdere motivering zich opdrong.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat uit de motivering niet blijkt dat is nagegaan of hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, blijkt in geen geval ook een voldoende belang bij dit betoog. Nergens geeft verzoeker aan dat hij op een andere basis verblijfsgerechtigd zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, al geldt dit enkel *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Rekening houdend met de voorgaande vaststelling dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging moet worden geweigerd en zijn attest van immatriculatie moet worden ingetrokken, en verzoeker nergens voorhoudt dat hij op een andere basis nog verblijfsgerechtigd zou zijn, weerlegt verzoeker het motief niet dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarin in beginsel bevel dient te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont verder niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag. Zoals reeds werd aangehaald, blijkt wel degelijk een beoordeling in dit verband, nu werd ingegaan op het ingeroepen gezinsleven en de gezondheidstoestand. Verzoeker weerlegt de motivering inzake het ontbreken van een beschermingswaardig gezinsleven niet, gelet op het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie, en evenmin de motivering dat hij noch minderjarige kinderen noch gezondheidsproblemen heeft. Hij toont niet aan dat de voorziene motivering kennelijk onredelijk is of dat deze steunt op een onzorgvuldige feitenvinding. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aspect hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden.

Hij heeft geen belangen meer in Marokko.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

3.2.3. Niettemin dient te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord, dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Daargelaten de vraag of verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot familiehereniging niet reeds op voldoende wijze zijn standpunt naar voor heeft kunnen brengen, merkt de Raad in alle geval op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Com-missie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker kan met zijn uiteenzetting niet overtuigen dat hij, indien nog bijkomend gehoord specifiek wat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Verzoeker stelt slechts dat hij had kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient te worden gehouden en had kunnen wijzen op het belang van een proportionaliteitsafweging hieromtrent in het kader van artikel 8 van het EVRM, net als op het gegeven dat hij geen belangen meer heeft in Marokko.

Evenwel gaat verzoeker er met dit betoog aan voorbij dat uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat wel degelijk een concrete beoordeling van het ingeroepen gezinsleven heeft plaatsgevonden. Uit de beoordeling blijkt dat verweerder geen beschermenswaardig gezinsleven heeft aanvaard dat zich kan verzetten tegen de afgifte van het bevel, nu de referentiepersoon niet behoort tot het kerngezin van verzoeker en geen afhankelijkheidsrelatie tussen hen blijkt. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nog stelde hij vast dat er geen sprake is van minderjarige kinderen. De ingeroepen gezinssituatie werd dus in rekening gebracht en verzoeker

geeft op geen enkele wijze aan dat hij in dit verband nog enig concreet gegeven had kunnen aanbrengen dat niet reeds in rekening is gebracht. Nu in de voorliggende situatie waarin geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijkt geen sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, blijkt ook niet dat een belangenafweging hieromtrent was vereist in de zin van deze verdragsbepaling, zodat verzoeker andermaal niet kan overtuigen dat het horen specifiek wat het bevel betreft nog zinvol had kunnen zijn. In zoverre verzoeker ten slotte voorhoudt geen belangen meer te hebben in Marokko, stelt de verweerder nog vast dat een dergelijke algemene en op geen enkele wijze onderbouwde bewering niet vermag het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Zoals reeds werd vastgesteld, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat verweerder bij de afgifte ervan rekening hield met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. Hij toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van dit wetsartikel.

3.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS